

Bin Dokuz Yüz Seksene Doğru 20 Bölüm

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 11 Aralık 2016

Babam konuşulmayacak, hatta bazen yanına bile yanaşılamayacak kadar asabi bir insandı. Ama çok dürüsttü. Yapmış olduğu meslekte o yıllarda rüşvet olayları çok fazlaydı. Öyle ki Gümrük memuruyum dendiğinde hemen herkes zengin olduğunuzu düşünürdü. Çok detayına girmeyeceğim ama öyle bir zincir oluşmuştu ki, hizmetlisinden, memuruna, memurundan amirine, müdürüne hatta müsteşara ve bakana kadar uzayan bir zincir. Rüşvet sanki yasalmış gibi alınıyordu.

İşte sevgili babam bu çarkın içinde dürüst kalmayı başarabilmiş ender insanlardandı. Çalışmış olduğu bir liman gümrüğünde başına geleni hiç unutmam.

Zamanın Gümrük bakanı sadece amir ünvanında olan babamı bir olaya dahil etmek, daha doğrusu ikna etmek için İstanbul'a Raffaella Carrà konserine götürmüştü. Bütün çabalarına rağmen babam kabul etmemiş, sonucunda on beş günlüğüne İstanbul Haramiderede geçici görevle görevlendirilmişti.

Muhtemelen babam yeniden göreve döndüğünde, onlar işi bitirmişlerdi.

Şimdi düşünüyorum da belkide bu kadar asabi mizaca sahip olmasının en büyük nedeni dışarıda görev esnasında yaşadığı bu sıkıntılardı. Sırf bu zincire dahil olmaması nedeniyle iş arkadaşları tarafından hiç sevilmezdi. Hatta birazda esmer olduğu için ona karanlık Ahmet ismini takmışlardı.

Ama cenazesi sanki bir devlet adamının töreni gibiydi.

Cenaze dedim de, babamın cenazesi de ayrı bir olaydı. Ben şu mahkemenin para cezasını kimin ödediğini bir türlü anlatamayacağım galiba.

Bin dokuz yüz seksen bir yılının altı Temmuz günüydü. O günlerde babamın rahatsızlığı iyice artmıştı. Akşama doğru çok fenalaşınca görev yaptığı iş yerinin revirine götürdük. Ancak revirde ki doktor, acilen hastaneye kaldırılması gerektiğini söyledi. Hemen bir ambulansla İstanbul Haydarpaşa Numune Hastanesine yetiştirdik. Yanımda annem ve küçük ablam vardı. Ambulansa hemşire vermemişlerdi. Doktor oksijen tüpü bağladı, bana da ağzındaki çıkarmamasını tembih etti. Ama rahmetli o kadar sinirliydi ki ambulans da da yapacağını yapmıştı. Nasılsa pencere aralığından sağımızdan geçen bir otomobil görmüş. Hemen oksijen maskesini çıkarıp bağırıma çalıştı "pilavın mı soğudu" diyerek, tam olarak sesi bile çıkmadı. Baba ne yapıyorsun dedim tekrar maskeyi taktım.

Doktorlar durumun iyi olmadığını söyleyince İstanbul Bakırköy'de yaşayan amcama haber verdim. Hastane yatış işlemlerini yaptıktan sonra amcam annem ve ablamı alarak sabah gelmek üzere

kendi evlerine götürdü. Bense o zamanların kuralına göre Hükümet tabibinden sevk almak için tekrar İzmit'e döndüm.

Ramazan ayının dördüncü günüydü, gece sahura kalktım ondan sonra bir türlü uyku tutmadı. Erkenden giyindim ve hemen önce babamın iş yerine, oradan da Hükümet tabibine giderek sevk işlemini yaptırdım.

İstanbul'da Hastane bahçesine girdiğimde saat öğlene yaklaşıyordu. İçeri almayabilirler diye düşünerek ziyaret saatini beklemeye başladım. Hatta bahçede ayakkabılarımı boyattım.

O ara bahçede babamın iş arkadaşlarından birisini görünce şaşırđım. Merhaba amca ne işin var burada diye sordum. O hiç bir şey söylemeden koluma girdi. Bense bir şey anlamamıştım. Amca babam burada yatıyor, onu ziyarete geldim diye söyleyince gel beraber gidelim dedi. Peki dedim ama beni değişik tarafa götürdüğünü fark ettim. Amca babamın yattığı yeri biliyorum, nereye gidiyoruz deyince yine hiç unutmadığım bir söz söyledi "Gel yavrum gel, kendine dikkat et, aklına bir şey gelmesin" Ne demekti bu o an bu sözü de anlayamamıştım.

Biraz sonra her şeyi anladım, annemle, ablam yere çökmüş ağlıyorlardı. Amcamsa ortalıkta yoktu.

Meğer amca beni morgun önüne götürüyormuş, o gece babamı kaybetmişiz. Bende onların yanına çöktüm, dakikalarca ağladım.

Amcam tabutu koymak için araba bakmaya gitmiş. Az sonra Chevrolet bir arabayla geldi. Chevroletmarka arabalar o yıllarda İstanbul'da dolmuş taksi olarak kullanılırdı. Cenazeyi arabaya yükledikten sonra, sanırım amcam işlemler için tekrar içeri girdi. Bense o kadar kötüydüm ki arabaya bile doğru düzgün bakmamıştım.

İşlerini bitirip geldikten sonra amcamın araba nerede sorusuyla irkildim.

İstanbul'da Emniyet güçlerimize yapılan hain terör saldırısını nefretle kınıyorum

Yirminci bölümün sonu
Mehmet Fikret ÜNALAN